

Не бѣхме изминали отъ върха на долината и 4—5 версти, когато се получи свѣдѣние, че около два табора Турска войска се намирала на разстояние 2—2 $\frac{1}{2}$ часа къмъ югъ. Това извѣстие се посрѣщна отъ опълченцитѣ съ голѣма радостъ.

— Турцитѣ, Турцитѣ! викаха тѣ, близо сѣ Турцитѣ. Скоро ще се срѣцнемъ съ тѣхъ. И опълченцитѣ неволно увеличиха крачката.

По пътя все повече и повече се срѣщаха бѣжанци, Българи. Тѣ всички бѣха испоплашени. При произнасянието само името турчинъ, баши-бозукъ или черкезъ, тѣ потреперваха отъ страхъ. Това ни правеше лошо впечатление. Наистина, неприятно бѣше да глѣда човекъ на такива великани, които бѣха изгубили и дума и ума отъ страхъ. Тѣ бѣха оставили въ селото си: жени, дѣца, старци и роднитѣ си огнища и бѣгаха само, за да си спасятъ живота.

— Много ли черкези и баши бозуци нападаха на селото ви? попитахъ азъ селенитѣ.

— Та имаше до 40—50 человекъ. отговориха тѣ.

— Какъ не ви е срамъ! Цѣло село отъ 350 къщи да бѣга отъ 40—50 черкези и баши-бозуци. Защо не останахте всички въ селото и да испадите Турцитѣ? попитахъ азъ.

— Ехъ, господине, лесно е да се каже: да станете и ги прогоните! но съ какво да ги изгонимъ? До миналата година ний си имяхме криви лѣви пушки, то ловджийски, то кремаклийки, но и тѣхъ ни ги отнеха, а сега въ цѣлото село и кривъ пищовъ не можешъ намѣри, отговориха тѣ.

Неможеше човекъ да се не съгласи съ изказанитѣ отъ селенитѣ доводи.

Повече отъ два часа бѣхме извървели, но никакви Турци не срѣцнахме. Мѣжду това бѣгушитѣ селени подтвърждаваха, че, наистина, имало на близо Турски войски, но тѣ твърдѣ бързо отстъпвали, като оставали само черкезитѣ и баши-бозуцитѣ да обиратъ и палятъ селата.

Още прѣди пладнѣ, пристигнахме въ с. Българско Сливово, гдѣто имяхме голѣма почивка. Опълчението